

ЮВІЛЕЙНІ ЧИСЛА УКРАЇНСЬКОГО ГОЛОСУ

ОКАЗОВЕ ЧИСЛО

РІК I ВІСНІПЕГ, МАН. Середя 16 Марця 1910.

Winnipeg, Man. Wednesday, March 16-th 1910 Число I.

ВІД РЕДАКЦІЇ

Випускаючи перше число Укр. Голосу не від річи буде сказати пару слів до тих, кому воно попаде в руки

Не гаразд, не достатки вигнали нас з рідної країни, а голод і холода загнали нас в сю далеку заморську країну. Знаємо ми добре цю стародавню країну і це одному з нас не погинути рясні сльози згадувати про рідню та знайомих, котрим і доси судилося остати ся під гнетом накинених нам опікунів. Знаємо однак, що останні ції брати відчули вже собі гнет. Пізнають, хто їх приятель, а хто ворог і з найбільшою завзятістю беруть ся обороняти своїх прав. Они збирають всі свої сили, всю енергію, щоб спільно стати проти навали всякого рода гнобителей. Та провід в сім боротьбі ведуть наші газети. Газета се народна зброя і народ без газети, як риба без води.

Ми радо читали вісти з краю, що в тім селі заложено читальню, там знов Січ, а ще де відбуло ся віче; ми тишимося читаючи, що там солдати або робітники скликають наради та спільно протестують проти кривд, які їм діють ся. Та слідячи за отсим всім, ми наглядно переконали ся, що всьому сему рухови газети дають провід.

Та і наша доля в заморській країні не облята медом, не обещана золотом. І нам не легко приходиться ся лупати камінь, корчувати ліси, сунити мочари. Ми не зстали тут колачів на вербах, а мусимо так само тяжко працювати, щоб з голоду або холоду не згинуть, а до сего ми тут чужі, ми ще не знаємо добре тутешніх законів, а наші „наші“, що хочуть, то роблять з нами.

Колиж р-здумемо, що ми сповняємо ті самі обов'язки, і так само піднесемо та збогачуємо сю країну як і інші народи, то і нам належать ся такі самі права як і всім. Ми не повинні бути посильковиском, ані наймитами других народів, а повинні жити як народ, як рівні з рівними!

Великою силою іменигравали ми за море і тепер інші тугешні народи починають звертати щ-раз більшу увагу на нас, і хоти з погордою дивлять ся, однак бачучи так велике чело кожний мав би охоту і мати нас своєю прищипкою. Та ми повинні шанувати людську гідність і не бути рабами інших народів, а показати себе, що й ми варед, що й нам належать ся такі самі права як їм. Та щоб ми могли обстоювати за собою, ми мусимо знати як се робити, ми мусимо вчитись, вчитись і ще вчитись. Ветид і сором бути нам непросвіченими, бо лише просвіта поставит нас на ноги, лише просвітою діємо ся добра, яке всім народам однаково належить ся, — а темнота поробить нас калаками, рабами та наймитами інших народів.

Тому ми отсе починаємо видавати УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС, починаємо зго своїми власними силами і сподіємося, що народ підтримає нас, бо робимо се не для інтересу, а ні для слави, а робимо се в імени парадної справи. Сей рік, се переломов хвиля в нашого духового життя в заморській країні і коли щиро та енергічно возьмемося до праці, то в скоріх будучих ми зможемо по велечатись гарними успіхами.

Ми віримо, що можна опертись на парадній силі і лише своїми власними силами зможемо поліпшити своє життя-буття, а ніколи ласкою ані жбраниною. Пам'ятаймож, що газета се народна зброя, а щоб

мати сю зброю, треба як найскорше слати поміч так морально як і матеріяльно.

Пекуча потреба просвіти приволокла нас почти вдавчати УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС, тому звертаємо ся до свідоміших, що так само відчувають потребу самостійної, поступової часописи з отими щирими словами: Товариші! Будучність наша від нас самих залежить! Не час нам спати! Допоможіть, щоб УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС міг знайти ся в кожній хатині, де живе Українська душа, бо зго місця просвіти і Добро народу.

Отсим повідомляє ся, що Укр Видав Сіака уповажила тов. Т. Д. Ферлея до збирання предлати, оголошення і колектованія грошей.

НОВИНКИ

ЗАМОРДУВАЛИ ВЛАСНОГО СІНА.

— Поляк Прженіковський, який перебував 10 літ в Америці, повернувшись до Галичини, до села Зеленої, зайшов до своїх старих родичів не признаючись, що він їх син, а кажучи лише, що їде з Америки. Старі почали шитати, чи принакрово не забавив з їх сином, пацогість відповів, що знає їх сина дуже добре будучи зго товаришом і почав розказувати, що їх синові поводити ся дуже добре, тай він сам (гість) має рівнож при собі 1000 доларів. Тут він і заночував.

Коли гість заснув, старі встали і видусили зго. Та яка рознука їх огорнула, коли з палерів, що їх знайшли, довідались, що

се їх син. Не можуть перенести сего, обоє старі повисли.

ГІРСЬКІ КАТАСТРОФИ.

— В горах, здовж ліній колезних С. P. R. і G. T. R. сніги зачинають великими масами обриватись і засипати поляди, або робітників. В одному місці позад стояв около тижня, та скоро рушив, новий обрив снігу засипав зго зовсім струтив в провал. Тут згинуло може 100 осіб. В другім місці їхав поїзд з робітниками і знов був засипаний сніговими обривами. Около 50 людей, най більше Хінців і Явандів знаходять ся під снігом.

„ПАН ШПЕХТІР НЕ ЗНАЄ ХТО МІЄ“

Майже всі українські фермери в Манітобі знають Бадерського, шкільного організатора, с- певно нераз гостили зго в себе на фермах, а помімо сего він не знає, що ми за люди, бо ось послушайте, як він називає нас: Сошмова опозиція завізвала Бадерського, щоб він зложив справозданя, що він зробив за цілий рік за ті гроші, що побирає місячно по 75 дол. а він сказав, що зорганізував аж 3 школи (страшно випрощував ся і то такі, що вже 3 роки організував. Коли запитали, між якими людьми він працював, то він відповів: „Amongst Galicians and Poles“ (між галишеними і Поляками.) Ось бачите, кого ви в себе гостите. Не хочеть ся вірити, щоб „шпехтєр“ не відав, що нема галишених і ніці на світі, але мабуть, він з відчистости так „хвалить“ нас. Гостить зго й дально у себе, — не беріть була в руки!!

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

виходить що тижня в середу.

В Канаді і Спол. Державах річно . . . . \$ 2.00
До Європи \$ 2.50

Гроші вислати через експресовий або поштової Money Order, а також Postal Note.

Адреса:
Ukrainskyj Holos
BOX 3626
WINNIPEG,
MANITOBA.

Адреса Редакції і адміністрації
292 SELKIRK AVENUE.

ЦИГАНН ОШУКАЛИСЬ.

— З Відни доносять, що до одного місточка приїхали Цигани. Розложившись табором они пішли по шинках, щоб роздобути горівки, але грошей в них не було, а ворожеві шинкари не потребували на той час, отже голі було покріпитись.

Але від чогож они Цигани. Діждявши ночи закралась они до аптеки і по забирали багато лікарств, та великих пливів, думаючи, що аж тепер добре підхмелять ся. Привісно до свого шатра зачали забавлятися. Пили все, що мало горілий смак, або в чім був запах горівки.

Рано дали знати, що Цигани слабі: Привіли лікарі і зстали 15 циганів тяжко недужими. Завдяки лікарській помочи багато з них подужає, але на них саме чекла аптекар щоби позвати.

Видно що, і циган може ошукатись.

ЗГУБИВ ХЛОП БАБУ.

— До місточка Виявник коло Львова їхав недавно

хлоп з жінкою сапями на привок. В однім місці на закруті баба випала з сани і зарил в сіг головою так, що не могла вилізти. Хлоп їде далі і все щось до жінки балакає та балакає. Вкінці ливно йому стає, що жінка нічо не відповідає, обзирає ся а жінки нема. Завернув коні і злибає людей. „Загубив я бабу, не злибали ви її, люди добрі?“ Вратував, кажуть вратували, а булаб баба вдушпа ся, або замерла.

МОНАХИНЯ ОБІКРАЛА ЧУДОТВОРНИЙ

образ Матери Божої в Честоківі. Називають ся вона Вержбова. Удавала, що провадить дуже святя житя. Поліція зловил її в Катеринославі, причім переконала ся, що вона з на чальницею добре з організованої банди злодіїв. В її помешканю відкрито майже всі украдені в Честоківським костелі річи її сего час арештовано.

Перша сторінка першого числа "Українського Голосу" з дня 16-го березня 1910 р. (Зменшений формат)